

Newspaper Article On Faina Minkova's Father Yuzik Minkov

КОМУНІСТИ! БУДЬТЕ В АВАНГАРДІ ВСЕ-НАРОДНОЇ БОРІТБИ ЗА ВИКОНАННЯ ІСТОРИЧНИХ РІШЕНЬ XXVІЗ'ІЗДУ ПАРТІЇ, ЛИСТОПАДОВОГО І ЧЕРВНЕВОГО ПЛЕНУ-МІВ ЦК КПРС!

(Із Закликів ЦК КПРС).

майже безпритульник. Добрі люди не дали загинути від холодної - голодної смерті.

хідним Червоним прапором ЦК ЛКСМ Білорусії. Перше визнання успіху колективу і його особисто, бригадира ударників, комсомольського секретаря. А незабаром йому було вручено партківток.

В 1932-у комуніст Ю. Мінков потрапляє на станцію Орш, очолює тамешній комітет комсомолу. Ентузіазм молоді перших п'ятирічок... Скільки доб-

аступає до лав Радянської Армії, звільняє Західну Україну, б'ється з білофінами на петрозаводському напрямку...

Бажке поранення 1942 року на довгих чотирнадцять місяців прикувало Юзика до ліжка. У медсанбаті йому вручили першу бойову нагороду — орден Червоної Зірки. Однак хвороба не злиняла волю до перемоги, одужав — і

ЙОГО ВИХОВАЛА ПАРТІЯ

З фронтів громадянської повертаються брати. І вже родина Мінкових, загартована в горині жовтневих бурь, дає життєві труднощі спільно.

В той час в містечку Бабор, що в рідній Білорусії, організовувалась сільсько-господарська комуна, і тринадцятирічний відліток вступив на самостійну стежку життя. Перша сторінка трудової біографії Юзика — комуна «Червона нива».

Потім — будівництво хлібозаводу в рідному Орші, де став членом Ленінської Спілки молоді, а згодом і ватажком комсомольського осередку підприємства. Тоді широкого розмаху набрало соціалістичне змагання, рух ударників праці. За активну участь у ньому молодіжна організація спільно була нагороджена пере-

рах справ і імен вмістив в це поняття пам'ять! Дошкільні з відчуженням, згадує Юзик Якович своїх найперших помічників по комсомольській роботі: Анатолія Панюшкіна, Федора Лашкавича, Володимира Галковського. Перевиконували робочі норми, підкоплювали всі передові почини, відчайдушно боролися з пережитками, які залишили у спадок старий режим. Спілку енергії і зусиль доклали вони для того, щоб міцніла і збагачувалась перша у світі соціалістична Батьківщина.

Потім — партійна робота на торфзаводі, навчання в інституті, знову партробота, журналістська діяльність в оршанській районній газеті «Ленінський призыв». А в 1939 році Ю. Я. Мінков

знову в стрій. Вокзаві у п'ятій танковій бригаді, а війну закінчив на Далекому Сході.

Нині Ю. Я. Мінков — пенсіонер. Чимало років пропрацював на «Електронмаші». Саме тут на його грудях поруч з бойовими орденами та медалями з'явилися медалі «Ветеран праці», «За доблестний труд», ювілейні відзнаки.

Юзика Яковича вручено також Почесний знак «50 років перебування в рядах КПРС». Тож для ровесника Жовтня, білця партії комуністів нинішнє свято особливо пам'ятне. З подихом революції вибрав у себе її долю, її тернистий і славетний шлях.

В. ЧОРНОБОВА.

На знімку: Ю. Я. Мінков. Фото 30-х років.

This is an article on my father, Yuzik Minkov, published in a newspaper in Chernovtsy in 1977. This issue was dedicated to the 60th anniversary of the USSR. The article is entitled 'He was raised by the Party'. It talks about my father's combat life, his childhood when he was an orphan, his heroic deeds during the Great Patriotic War and his dedication to the Communist Party and communist ideas and struggle against the enemies of communism. The article ends with the following words: 'Yuzik Minkov was awarded a certificate for 50 years of membership in the CPSU. This day is especially memorable for a contemporary of the Great October Revolution and a communist. The wind of revolution merged with the life of Yuzik who has paced along the glorious and thorny path of the revolution with honor.' My father was a political officer and an NKVD employee. He worked at the KGB office until 1952, when the campaign against cosmopolitans began. Many Jews, including my father, were fired. Of course, he knew why he had been dismissed, and this caused him a lot of suffering. Nevertheless, he remained a devoted communist. He mourned for Stalin in 1953 and didn't believe a word about the denunciation of his cult. We weren't allowed to say a disapproving word about the Soviet regime, or, God forbid, tell a political anecdote. For my father everything about the Party was sacred and certainly not subject to discussion or criticism. He explained that what happened to him was a mere mistake and that it was impossible to avoid such mistakes. My father couldn't get a job for a long time. This was the period of blatant anti-Semitism. The situation was very hard for our family. My mother used to sell our belongings to get food for the family. In the end my father got a job at the human resource department of the woodwork factory. Later he got another job at the Electronmach plant. My father retired in the late 1970s. He died in 1984.